

**100 LET
MUZEJA
SAVARIA
STR. 4**

**»KAMA SE
ZAVEC SKOTI,
ON SE TA
TERE«
STR. 6**

Porabje

ČASOPIS SLOVENCEV NA MADŽARSKEM

Monošter, 23. oktobra 2008 ☼ Leto XVIII, št. 43

Srečanje ljudskih pevcev in godcev v Monoštru

*»Gda svejklo sonce znak dé za
Srebrni brejg, blejdi mejsec pa
posvejti na té naš, preveč lejpi
porabski svejt, naj se od Rabe
do Mójre čöje naša domanja
porabska pesem. Tau je pesem
našoga srca. Poslőšajmo go,
pa de nam toplo pri srcej kak
v naročkaj svoje materé,«*

– s temi besedami, povzetimi po Mariji Rituper, je pozdravila nastopajoče skupine in občinstvo na prvem srečanju ljudskih pevcev in godcev v Monoštru, ki se je odvijalo v soboto, 18. oktobra ob 16. uri v konferenčni dvorani Slovenskega kulturnega in informativnega centra, Klara Fodor, sekretarka Zveze Slovencev na Madžarskem.

Srečanja se je udeležilo sedem skupin iz Porabja, Slovenije in Avstrije. Vsaka skupina je zapela tri pesmi v zelo okusno, z jesenskimi plodovi in sadeži okrašeni dvorani, ki sta jo pripravila so delavka ZS Gyöngyi Bajzek in fotograf časopisa Porabje Karel Holec. V tej prijetno, v kmečkem stilu urejeni dvorani so občinstvo s svojim petjem najprej razveselile Ljudske pevke ZS Monošter pod vodstvom mentorice Marije Rituper. Sledili so jim Ljudski godci s Hotize, ki so igrali na izvirnih ljudskih instrumentih, katere so nekoč uporabljali na vsakem kmečkem dvorišču in pri raznih kmečkih opravilih, kot so recimo kosa, grablje, buča. Ljudski pevci iz Male Nedelje pojejo z izjemnim veseljem, o tem nas je prepričala njihova odlična predstavitev. Za njimi je nastopila še ena skupina sloven-

Na koncu programa so vsi pevci in godci skupaj zapeli porabsko *Gnes je edna lüšna nauč*

En tau publike v konferenčni dvorani Slovenskega kulturnega in informativnega centra

ske manjšine na Madžarskem, in sicer Sombotelške spominčice, ki jih je na harmoniki spremljal vodja skupine Francek Mukič. Nato je zapela pevska skupina z imenom Dečki s trate iz Velike Polane. Skupina je bila ustanovljena v letošnjem letu, izbrala pa si je zelo pomenljivo ime, ker so nekoč dečki peli ob večerih na tratah. To tradicijo želijo nadaljevati tudi v današnjem času, zato je skupina že zapela na tratah po vaseh in požela veliko simpatij, predvsem pri starejših ljudeh, ki so se ob ubrano zapetih pesmih v mislih vrnili v stare čase. Tej skupini je sledil še en pevski zbor s posebnim imenom, to je *Porini pa počini* Kulturnega društva Miklavž pri Ormožu. Prav tako so posebni štirje člani skupine, ker se pri njih nikoli ne ve, kdaj se šalijo in kdaj je kaj res.

Zadnja nastopajoča skupina na srečanju je bil ansambel Rožmarin z avstrijske Koroške, ki deluje v okviru slovenskega prosvetnega društva Gorjanci na obrobju koroškega glavnega mesta Celovec, v občini Kotmara vas (Köttmannsdorf).

Vsaka nastopajoča skupina je na koncu svoje predstavitve prejela priznanje, ki ga je podelil Jože Hirnök, predsednik Zveze Slovencev na Madžarskem. Srečanje se je zaključilo s skupnim petjem ene najbolj znane porabske pesmi *Gnes je edna lüšna nauč*.

Nastopu je sledilo prijateljsko srečanje v restavraciji Lipa, kjer tudi ni zmanjkalo slovenskih pesmi.

Nikoletta Vajda

Celovec: Seja Slovenske manjšinske koordinacije

IZHODIŠČA ZA USTVARJALEN DIALOG Z NOVO SLOVENSKO VLADO

Ko smo se v čudovitem jesenskem popoldnevu poslavljali in iz Celovca odhajali proti svojim domovom na Madžarskem, Hrvaškem, Italiji in v Sloveniji, še nismo slutili, kaj se bo zgodilo v naslednjih manj kot desetih urah, in sicer, da bo v prometni nesreči umrl koroški deželni glavar Jörg Haider. Seja Slomaka je bila 10. oktobra, ko so v koroški prestolnici nekoliko manj bučno kot minula leta proslavili 88. letnico plebiscita, na katerem so se prebivalci slovenskega dela na jugu države odločili, da raje ostanejo v Avstriji, kot da bi se priključili tedanji Kraljevini Srbov, Hrvatov in Slovencev. Čeprav to ni tema tega zapisa, naj povem, da so kljub vsemu spoštovanju, zlasti do matere, žene in hčera, koroški slovenski politiki Jörga Haiderja tudi po smrti označili za odkritega nasprotnika vsega, kar se tiče Slovencev in slovenstva na Koroškem. Nemško govoreči mediji so Jörga Haiderja opisovali kot karizmatičnega človeka in karizmatičnega, pogosto zelo konfliktnega politika, ki je zaradi tega moral enkrat celo zapustiti mesto deželnega glavarja. Kljub temu je dosegel vse, razen enega cilja: ni postal zvezni kancler na Dunaju. Imel je tudi značajsko lastnost, da ni ničesar zamolčal, ampak je, resnici na ljubo, zelo bogato politično obdobje odkrito nastopal in govoril proti uresničitvi manjšinskih pravic, na zadnje nekaj ur pred kruto smrtjo, na slovesnosti ob obletnici plebiscita. Dobro uro in pol po polnoči je umrl v razbitinah avtomobila, ki ga je vozil sam proti domu, kjer bi v soboto proslavili 90. materin rojstni dan. Opazovalci političnega dogajanja na avstrijskem Koroškem so si domala enotni, da se položaj slovenske manjšine tudi po Haiderjevi smrti ne bo spre-

menil, čeprav se je z njim končalo neko posebno obdobje. Kljub vsemu je na Koroškem (in tudi Štajerskem) še zmeraj živa nestrpnost do vseh drugače kot nemško govorečih prebivalcev.

Člani Slomak-a, v sredini predsednik Rudi Pavšič

Tokratna seja Slomaka je bila posvečena razpravi o izhodiščih za uveljavitev skupnega slovenskega kulturnega prostora, ki ga Slovenci v sosednjih državah pojmujejo v širšem smislu kot skupni kulturni, medijski, gospodarski in izobraževalni prostor. Že v izhodiščih ugotavljajo pomen usklajenega pristopa slovenske države in njenih institucij do manjšine in njenih organizacij. Dogovorili so se, da izhodišča, ki jih je predstavil predsednik Slomaka Rudi Pavšič, posredujejo novi slovenski vladi. K skupnim, za vse manjšine pomembnim temam bo vsaka dodala še nekaj svojih, v njenem prostoru najpomembnejših predlogov in nalog, ki naj bi jih upoštevala vlada predvidenega premierja Boruta Pahorja. Predlogi so napisani v šestnajstih oziroma petnajstih točkah. Člani Slomaka so o njih razpravljali in jih potrdili, kar pomeni, da predstavljajo izhodišča skupen in uraden dokument, s katerim bodo Slovenci v sosednjih državah seznanili novo slovensko vlado in posebej tudi predsedni-

ke posameznih strank. Največ časa so se v razpravi zadržali pri ministru za Slovence v sosednjih državah in po svetu. V 14. členu leta 2006 sprejetega Zakona o odnosih Slovenije s Slovenci zunaj

njenih meja je napisano, da Urad za Slovence v zamejstvu in po svetu vodi minister brez listnice, kakor je bilo pri prvi slovenski vladi. Dokončnega sklepa v Celovcu niso sprejeli, ker so menili, da je lahko dobra sedanja rešitev, ko vodi Urad državni sekretar, medtem ko bi bila prednost ministra v njegovem neposrednem sodelovanju na sejah vlade. Na ta način bi lažje zastopal interese Slovencev v sosednjih državah in po svetu. Vsebinsko pomemben je predlog, da vlada pripravi dolgoročni program, ki bo dovolj konkreten, z opredelitvijo nosilcev in nalogami posameznih ministrstev, ustanov, medijev, gospodarskih združenj, občin in obmejnih pokrajin in drugih ustanov. V uresničevanje skupnega programa naj bi bile vključene tudi institucije slovenske manjšine v sosednjih državah. Zato bi bilo potrebno na prvi seji Sveta slovenske vlade za Slovence v sosednjih državah imenovati delovno skupino, ki bi celovito pripravila ta program. Svet vlade pa se naj sestaja pogosteje kot do-

slej, so zapisali v izhodišču. Slomak tudi predlaga, da se v zakonodajo, ki obravnava ustanovitev pokrajin, vključi med pristojnosti bodočih pokrajin tudi čezmejno sodelovanje in sodelovanje z manjšino. V izhodiščih je tudi predlog, da bi v zakone, ki obravnavajo šolsko problematiko, kulturo, visoko šolstvo in znanost, RTV in druge dodali člen, ki bo ustrezno vključil zamejske institucije, zlasti profesionalne, v enoten slovenski sistem. Izhodišča namenjajo posebno skrb medijem v Sloveniji. Predlagajo okrepitev dopisniške mreže, ki je po njihovem skoraj ni. Za odpiranje dopisništev naj bi vlada časopisne hiše spodbujala z delnim sofinanciranjem dopisnikov. Zavzemajo se za redno poročanje na radiu in televiziji o dogajanju v zamejskem prostoru in tudi za enakovredno sodelovanje v radijskih in televizijskih okroglih mizah. Na ta način bi v Sloveniji dobili popolnejšo, celovitejšo podobo o dogajanju med Slovenci v sosednjih državah. Proučiti kaže tudi rešitve, kako zagotoviti vidnost TV v sosednjih državah. Ob naštetih temah so še druga, za Slovence v sosednjih državah pomembna področja, kamor sodi tudi finančna pomoč Slovenije za delovanje kulturnih, informativnih in drugih ustanov. Ker je finančna pomoč že nekaj let v številkah enaka, pomeni, da je zaradi inflacije iz leta v leto manj. Dr. Marjan Šturm, predsednik Zveze slovenskih organizacij na Koroškem, je dal pobudo, naj se Slovenija slednjič odloči, kako namerava ravnati pri avstrijski državni pogodbi, kajti Avstrija je uradno ne priznava za naslednico, kar je nekaj ur pred smrtjo in, kakš-

no naključje, med sestankom Slomaka, vendar na drugem kraju Celovca zopet poudaril zdaj že bivši deželni glavar Jörg Haider.

V Celovcu prediskutirana in sprejeta skupna izhodišča bodo manjšine dopolnile s kratkimi, konkretnimi in specifičnimi pripombami, ki naj jih upošteva nova slovenska vlada v dvostranskih stikih s sosednjimi državami.

Porabski Slovenci od nove slovenske vlade upravičeno pričakujejo, da bo Madžarsko opozorila in sproti opozarjala, da mora bolj kot doslej in dosledneje izpolnjevati obveznosti in naloge, ki so zapisane v leta 1992 sprejetem in naslednje leto v obeh parlamentih ratificiranem Sporazumu o zagotavljanju posebnih pravic slovenski narodni manjšini v Republiki Madžarski in madžarski narodni skupnosti v Republiki Sloveniji. Zveza Slovencev in Državna slovenska samouprava se zavzemata za doslednejše spoštovanje v Sporazumu zapisanih nalog, ki jih državi sproti, po novem vsako leto dvakrat, aktualizirata in dopolnita na sejah mešanih komisij in napišeta v skupni zapisnik. Zveza Slovencev tudi poudarja, da morata državi delovati v duhu pozitivne recipročnosti, po kateri ne jemljeta manjšini, ki ima nekaterih pravic več, ampak jih zagotavljata tisti, ki jih ima manj. Samo en primer, ker bi bil sicer primerjalni seznam predlog: prav je, da imajo prekmurski Madžari zagotovljen sedež v Državnem zboru, narobe in nedopustno je, da Madžarska enako ne zagotovi Slovincem na Madžarskem. Na seji v Celovcu so se dogovorili, da Slomak zaprosi za sprejem pri Borutu Pahorju, takoj ko bo le-ta tudi uradni mandatar za sestavo nove slovenske vlade.

Ernest Ružič

Seja Komisije za šolstvo Državne slovenske samouprave

V okviru priprav na XI. zasedanje slovensko-madžarske mešane komisije za spremljanje uresničevanja določil Sporazuma o zagotavljanju posebnih pravic madžarski narodni skupnosti v RS in slovenski narodni manjšini v RM (sporazum je bil podpisan leta 1992) je bila 15. oktobra na Gornjem Seniku seja Komisije za šolstvo Državne slovenske samouprave. Nanjo so, poleg članov, bili vabljeni tudi predstavniki monoštrskih občine in slovenske samouprave, vodstvo združenih monoštrskih šol, predsednik DSS, avtorica tega zapisa in predsednica Krovne šolske komisije obeh organizacij. Najobsežnejša točka dnevnega reda je bila stanje pouka slovenščine na monoštrskih šolah in dogovor o izvajanju strokovnega pregleda pouka slovenščine na monoštrskih šolah. Predsednica komisije Eva Lazar je predstavila zakonska izhodišča in možnosti za tak pregled, ki ga lahko zahteva Državna slovenska samouprava. Ravnatelj združenih monoštrskih šol Tibor Pénzes je podal pregled prijavljenih učencev k slovenskemu jeziku. Na razredni stopnji od 1.-4. razreda (bivša OŠ Jánosa Aranya) naj bi bilo k slovenskemu krožku prijavljenih 27 učencev. Razdeljeni so v 2 skupini, vsaka ima 1 uro tedensko. Če pomislimo, da je iz t. i. slovenskih skupin v vrtcih Monošter, Slovenska ves in Sakalovci prišlo v 1. razred 16 učencev, in da so le 4 vpisani v slovenski krožek, ostali pa so pretežno pri nemško-madžarskem dvojezičnem pouku, se lahko resno zamislimo in ugotovimo, da bosta predvsem slovenski organizaciji morali hitro ukrepati. Zavedamo se sicer, da starši svobodno izbirajo možnosti za svoje otroke, toda če jim nihče zadovoljivo ne predstavi, da je tudi slovenski jezik lahko dobra možnost, se pač odločajo enostransko. Sicer pa je ravnatelj potrdil, da šola vsako leto da možnost

vpisa k narodnostnemu pouku slovenščine, a se starši za to možnost ne odločajo. Na predmetni stopnji od 5.-8.

bo starše težko prepričati, naj otroke vpišejo k temu pouku. In se je še vprašal, zakaj se vsa ta leta, odkar je Slovenija

stopi k strokovnemu pregledu pouka slovenščine v monoštrskih šolah in se le-tega zaključi do 30. marca 2009.

pombe, saj je sporazum sam, v luči nove politične stvarnosti, potreben prenove. Druga točka dnevnega reda je bila pogovor o učbenikih za potrebe dvojezičnega pouka, ki naj bi se prevajali. Glede na sprejete sklepe na junijski seja Krovne šolske komisije obeh organizacij in glede na razgovor na strokovnem srečanju z učitelji je bila Eva Lazar zaprošena, da napiše dopis vodji narodnostnega oddelka madžarskega šolskega ministrstva, da za nemoteno izvajanje dvojezičnega pouka potrebujemo prevode učbenikov in delovnih zvezkov, najprej za razredno stopnjo, za spoznavanje okolja, tehniko, matematiko in še kaj. Ob koncu je bil še predlog, da se na spletni strani Državne slovenske samouprave (www.slovensci.hu) uvrstijo vsi pomembni dokumenti s področja narodnostnega šolstva, poleg učnih načrtov še posodobljeni standardi pouka slovenščine in spoznavanja slovenstva ter aktualne informacije.

Valerija Perger

Člani Komisije za šolstvo DSS in nekateri gostje

razreda (bivša OŠ Istvána Széchenyija) se fakultativno, 2 uri tedensko, uči slovenščino 26 učencev, na gimnaziji, v narodnostnem programu, po 4 ure tedensko, pa 21 dijakov. Avtorica tega zapisa sem poudarila, in več prisotnih mi je pritrdilo, da je 1 ura slovenščine tedensko sicer pozitivna gesta šole, a za pridobivanje znanja absolutno premalo, da bi prineslo kakšen učinek. Ti učenci se nimajo možnosti (in če še v domačem okolju ne slišijo slovenske besede) naučiti pravzaprav nič. In z znanjem, ki je enako nič, ne morejo ne na jezikovni izpit, ne ustrezno nadaljevati, zanje je to izgubljen čas. Ravnatelj je omenil, da je šola pripravljena dati slovenščini več ur, če bodo starši za to. (Upamo lahko tudi, da je šola pripravljena dati za pouk slovenščine jezikovno in strokovno kompetentne učitelje!) Prav tako je poudaril problem pomanjkanja motivacije za učenje slovenščine. O tem je kritično spregovoril tudi Gábor Huszár in ponovil že znano dejstvo, da dokler slovenščina ne bo ekonomsko zanimiv jezik,

samostojna, na gospodarskem področju med njo in Porabjem ni zgodilo prav nič oprijemljivega, in, retorično – kaj počnejo v Porabju vsa ta leta raznorazni slovenski politični predstavniki. Na problem ekonomske privlačnosti slovenščine opozarjam tudi sama in velikokrat naletim na nerazumevanje. Erika Köleš Kiss je izpostavila, da je možnosti za slovenščino že zdaj veliko, mogoče so premalo znane. Monoštrski podžupan József Bugán se je prav tako pridružil mnenju, da je potrebno najti vse možnosti in poti do staršev, da bo slovenščina postala tudi v Monoštru zanimiva za učenje. Občina, ki jo zastopa, bo pri tem pomagala, saj je to tudi njen interes. Avtorica tega zapisa sem predlagala, *naj slovenski manjšinski organizaciji nemudoma izdelata skupno strategijo, kako staršem predstavljati pomen učenja slovenščine za njihove otroke (poleg t. i. slovenskega dneva na monoštrskih šolah še druge oblike srečanj s starši).*

Prvi sklep seje je bil, da se pri-

Martin Ropoš, predsednik DSS, pa je tudi predlagal, da predstavniki porabskega šolstva pregledajo člene meddržavnega sporazuma, ki se nanašajo na šolsko področje, in dajo pri-

Vljudno Vas vabimo na slovensko mašo
v nedeljo,
26. oktobra 2008 ob 10.00 uri
v rimskokatoliško cerkev v **Monoštru.**

Sodeloval bo:

Slovenski mešani pevski zbor **Hrast** iz Doberdoba
Dirigent: *Hilarij Lavrenčič*

z Latinsko mašo sv. Martina, avškega zavetnika
(skladatelj: *Štefan Mauri*)

Po latinski maši bo slovensko zapel
kantato »Meč, ki deli« (Štefan Mauri-Evgen Bavčar) operni
pevec **Zdravko Perger** (bariton),
na violini ga spremlja **Marko Kodolja**, na orglah
Gregor Klančič.
Sledi koncert MePZ Hrast.

Organizatorji in sponzorji:

Državna slovenska samouprava, Zveza Slovencev na Madžarskem,
Slovenska samouprava Slovenska ves-Monošter,
sombotelska Slovenska samouprava iz župnija svetega Martina

OD SLOVENIJE...

Državni zbor bo vodil Pavle Gantar

Poslanke in poslanci petega parlamentarnega sklica so na ustanovni seji s potrditvijo svojih mandatov tudi uradno konstituirali državni zbor. Nato so na tajnem glasovanju za novega predsednika državnega zbora z 69 glasovi za in 13 proti izvolili poslanca Zaresa Pavla Gantarja. Novoizvoljeni predsednik državnega zbora se je v svojem nagovoru poslancem zahvalil za podporo ter izrazil upanje, da bo to častno in predvsem odgovorno funkcijo opravljal v dobro parlamentarne demokracije v Sloveniji. Novoizvoljene poslance pa je nagovoril tudi predsednik države Danilo Türk. Napovedal je, da bo v najkrajšem času opravil potrebna posvetovanja s poslanskimi skupinami in predlagal mandatarja za sestavo nove vlade. Poslanke in poslanci so na ustanovni seji izvolili tudi tri podpredsednike parlamenta. Novi podpredsedniki so z veliko podporo poslancev postali Miran Potrč (SD), France Cukjati (SDS) in Vasja Klavora (DeSUS).

Danilo Türk obiskal Bosno in Hercegovino

Predsednik republike Danilo Türk se je mudil na dvodnevem uradnem obisku v Bosni in Hercegovini, v okviru katerega je obiskal Sarajevo, Banja Luko in Mostar ter Spominski center v Potočarih. V Sarajevu se je sešel s predsedujočim predsedstvu BiH Harisom Silajdžićem, članoma predsedstva Željkom Komšićem in Nebojšo Radmanovićem ter s člani kolegija doma parlamentarne skupščine BiH. Türk se je tudi srečal s Slovenci, ki živijo v BiH, ter nagovoril udeležence Ekonomskega foruma, ki ga je organizirala Zunanjetrgovinska zbornica BiH. V Spominskem centru v Potočarih je slovenski predsednik položil venec k spominskemu obeležju Srebrenica - julij 1995 in se vpisal v spominsko knjigo gostov. V Mostarju se je Türk srečal s predsednico Federacije BiH Borjano Krišto in tamkajšnjim županom Ljubom Bešlićem, v Banja Luki pa s predsedujočim svetu ministrov BiH Nikolo Špirićem in predsednikom Republike srbske Rajkom Kuzmanovićem.

100 let Muzeja Savaria

Pred 100 leti - 11. oktobra 1908 - so se v Szombathelyu odprla vrata prve podeželske »kulturne palače« na Madžar-

se fotografirali kot predniki pred sto leti. Centenarij se bo proslavljal leto dni, ko se bodo kronološko menjale razstave

etnoloških predmetov, nekaj tudi v slovenskih vaseh med Rabo in Muro. Zaradi začetnikov premontrejcev je 11. oktobra odprl razstavo v Muzeju Savaria sedanji premontrejski

gova pot na začetku stoletja (1908-1932) so tudi predmeti iz slovenskih krajev. Kelemen Kárpáti je leta 1909 odkupil v Rakičanu štiri lesene sekire z ježevo kožo na koncu, ki

Vhod v Muzej Savaria

skem. 11. oktobra 2008 sta park pred muzejem in avla muzeja izgledala prav tako kot pred sto leti. V parku so se sprehajale dame v oblekah ta-

Keramični okras Janoša Kereca (1932)

kratne mode, ljudje so se vozili s kočijo, na stopnicah muzeja pa je igral gospod z lajno. Sodelavci muzeja so se postavili na stopnice pred vhodom in

z naslovom **100 let, 100 predmetov**. Podnaslov prve razstave, ki je na ogled do 24. januarja 2009, je *Rojstvo Železnožupanijskega muzeja in njegova pot na začetku stoletja (1908-1932)*. Pri rojstvu muzeja so sodelovale tri velike osebnosti: Vilmos Lipp, Kelemen Kárpáti in August Pavel.

Vilmos Lipp (1835-1888) je bil premontrejski menih, gimnazijski profesor in arheolog. V okviru sombotelskega Arheološkega društva je deloval kot arheolog. Iz njegove zbirke so postavili prvo arheološko razstavo v muzeju.

Kelemen Kárpáti (1859-1923) je bil profesor in ravnatelj premontrejske gimnazije v Szombathelyu in prvi ravnatelj današnjega Muzeja Savaria. Zbral je 3600

Dame v oblekah izpred 100 let

opat v Csorni dr. Lóránt Ödön Horváth.

August Pavel (1886-1946) se je v Szombathelyu naselil leta 1920. Ob svojem pedagoškem delu je - po preureditvi in izdelavi kataloga - 1. januarja 1926 odprl knjižnico Železnožupanijskih muzejev. 1.

so jih uporabljali prekmurski »zvači«. Avgust Pavel je leta 1932 odkupil 36 izdelkov od *monoštrskega slovenskega lončarja Janoša Kereca*. To ni bila kmečka keramika, lončar jih je izdelal za rabo v meščanskem gospodinjstvu (čase, krožniki, cvetlični lonci,

Zvačeva sekira (1909)

pekač za gos ipd.) Večina teh se je v 2. svetovni vojni uničila. Ostal je le vrč za vodo (pütra) in 11 okrasnih keramičnih ploščic. Nekateri so uporabljali za okras lončenih peči, ostale pa za stenske okrase.

Od februarja do aprila bo na ogled razstava Zlata doba in viharji Železnožupanijskega muzeja (1933-1957), od aprila do julija Preobrazba in razcvet Muzeja Savaria

aprilu 1928 je postal skrbnik etnološke zbirke, septembra pa namestnik muzejskega ravnatelja. V obdobju med 1928 in 1946 (do svoje smrti) je zbiral predmete v več kot sto naseljih takratne Železne županije.

Na razstavi *Rojstvo Železnožupanijskega muzeja in nje-*

(1958-1982), od avgusta do oktobra pa Leta prehoda in iskanje poti v Muzeju Savaria (1983-2008).

Marija Kozar
etnologinja Muzeja Savaria
(od leta 1979)

Zborovodja z madžarskimi koreninami

Tomaž Kuhar že skoraj štiri-deset let deluje kot zborovodja, dokazoval se je v številnih zborih v Sloveniji, zdaj pa še v Porabju, saj že štiri leta vodi Komorni pevski zbor ZS Monošter.

• *Gospod Kuhar, kako ste začeli svojo glasbeno pot?*

»Čisto od začetka je bilo tako, da je bil moj oče glasbeno nadarjen. Igral je kitaro, klavir pa violino in smo seveda to doma stalno imeli v ušesih, tako sem se kot osnovnošolec vpisal v glasbeno šolo, kjer sem igral klarinet. V srednji šoli sem pa igral violino, ker sta bila obvezna predmeta klavir ali violina, in jaz sem se odločil za violino, ker smo imeli ta instrument doma. Po maturi sem šel študirat v Maribor, na takratno Pedagoško akademijo, na oddelek za glasbeni pouk, in sem postal predmetni učitelj glasbenega pouka. Diplomiral sem leta 1968, potem sem pa začel poučevati.«

• *Na kateri šoli ste začeli poučevati?*

»V Rogaševcih, kjer sem poučeval eno leto, potem sem bil tudi eno leto v Bakovcih, nato pa 17 let v Murski Soboti na 1. osnovni šoli. Vmes sem še šel v kulturni center za programskega vodjo. Tam sem zdržal pet let, pa sem šel nazaj poučevati na drugo soboško šolo, kjer sem bil 13 let.«

• *Glasba je torej stalnica v vašem življenju. Kdaj pa ste začeli z vodenjem zborov?*

»Zborovski pevec sem bil že v Mariboru v študentskem zboru, ko pa sem prišel v službo v Mursko Soboto, sem se vključil v Mešani pevski zbor Štefan Kovač in sem leta 1970 prevzel vodstvo tega zboru, ki sem ga vodil 19 sezon. Medtem sem še vodil tudi Mešani

zbor Radenska, Moški zbor Ljutomer, tako da sem imel ves čas 2-3 zборе. No, vmes je bila ena sezona, ko sem služil v jugoslovanski vojski, ampak ko sem se vrnil, sem nadaljeval v Štefanu Kovaču.«

kulturne dejavnosti za 25-letno udejstvovanje v ljubiteljski glasbeni dejavnosti.«

• *Katere skupine vodite zdaj?*

»Zdaj vodim tri pevske skupine, Mešani pevski zbor Ra-

zaradi števila nekaj težav, skoraj eno sezono smo potrebovali, da smo lahko dvoglasno peli, potem nismo imeli dovolj tenorjev, in take stvari. Zdaj nas je že 19, in se mi zdi, da res lepo napredujemo. Pa moram povedati, da je tudi prijetno vzdušje v zboru.«

• *Imate pa tudi madžarske korenine.*

»Ja, moja mama, ki je bila iz Kőrmenda, je med drugo svetovno vojno, leta 1941, prišla z dekretom v Prekmurje učiti. Tudi moj oče je bil učitelj, in tako sta se v Prekmurju spoznala. Mama se je zelo hitro naučila jezik, je presenetljivo dobro znala slovensko.«

• *Pa Vas je Vaša mama naučila madžarsko?*

»Namensko se nikdar nismo učili madžarsko, vendar smo, ko smo imeli priložnost, poslušali madžarsko govorico. Pa velikokrat sem prihajal v Porabje kot zborovodja, nekaj časa sem bil celo mentor za zborovsko petje na Madžarskem in sem se tako naučil veliko madžarskih besed. Z mamino družino smo se pa pogovarjali nemško, ker je bil dedek iz Güssinga in smo se mi učili nemško.«

• *Lani ste se upokojili, zato imate več prostega časa. Kaj najraje delate takrat?*

»Skoraj vsak dan sedem za klavir in malo zaigram za svoje veselje, pa se malo tudi pripravljam na zborovske vaje. Največje veselje pa mi je to, da vzamem potovalko s kopalkami in grem plavat. Včasih si tudi dopoldne vzamem nekaj časa in malo berem v knjižnici ali se dobim s kolegi na kavi. Najbolj všeč pa mi je to, da mi ni treba več na budilko vstajati, pa v razred in iz razreda v razred.«

Nikoletta Vajda

Tomaž Kuhar na vajah v Monoštru, kamor prihaja vsak torek

• *Letos ste na Taboru slovenskih pevskih zborov v Šentvidu pri Stični dobili priznanje, ki je bilo namenjeno jubilarantom.*

»Ja, to je bilo priznanje za 30-kratno sodelovanje na tem Taboru. Letos sem tam nastopil

denska, Komorni pevski zbor ZS Monošter, letos sem pa še prevzel skupino ljudskih pevk v Beznovcih.«

• *Kakšne izkušnje imate z našim komornim zborom v Monoštru?*

»Joj, to je pa zanimiva izkuš-

Z monoštrskim komornim zborom na gostovanju v Šempasu

z Mešanim pevskim zborom Radenska in Komornim pevskim zborom Monošter. Razen tega pa sem še dobil kar nekaj nagrad, med drugim občinsko Prešernovo nagrado. Kot pevec in kot zborovodja sem pa prejel tudi zlato Gallusovo značko, ki jo podeljuje Javni sklad RS za

nja. Spominjam se, ko sem pred leti, ko sem prišel na prvo srečanje, mislil, da nas bo najmanj 15 ali 20, pa nas je bilo samo pet. S tem pevskim zborom sem začel res čisto na novo. Včasih se pohecam, da je ta zbor kompletno moj otrok. Na začetku smo imeli

s kopalkami in grem plavat. Včasih si tudi dopoldne vzamem nekaj časa in malo berem v knjižnici ali se dobim s kolegi na kavi. Najbolj všeč pa mi je to, da mi ni treba več na budilko vstajati, pa v razred in iz razreda v razred.«

... DO MADŽARSKE

Kongres socialistične stranke (MSZP)

Kongres socialistične stranke, ki ga je pred nekaj tedni sklical premier Ferenc Gyurcsány, je bil 11. oktobra. Prvotni namen kongresa je bil razprava o političnem programu »Sprava«, vendar je dnevni red spremenila globalna finančna kriza. Poslanci so na kongresu sprejeli predlog premiera za rešitev gospodarske krize, ki sestoji iz 12 točk. Premier je dal pobudo tudi za narodno omizje, ki je bilo 18. oktobra in katerega so se udeležili najvišji državni predstavniki (premier, predsednica parlamenta, predsednik Ustavnega sodišča, vrhovni tožilec) in predstavniki strank. Predsednik je na t. i. narodno omizje, ki ga je sklical zaradi monetarne krize, povabil tudi vse dosedanje predsednike države, sedanjí predsednik László Sólyom in njegov predhodnik Ferenc Mádl sta se sodelovanju odpovedala, češ da ni razčiščena pristojnost in odgovornost tega foruma. Árpád Göncz se foruma ni udeležil zaradi zdravstvenih razlogov. »Moramo pokazati, da smo glede rešitve krize enotni,« -je dejal Gyurcsány.

Novi prometni minister naj bi postal Lajos Csepi

Potem ko je po tragični nesreči na železnici odstopil prometni minister Pál Szabó, so se začela ugibanja o tem, kdo ga bo nasledil. Po neuradnih informacijah naj bi to bil Lajos Csepi, sedanjí državni sekretar na Ministrstvu za promet.

Gradnja hotela v Monoštru hitro napreduje

Po predhodnih načrtih se bo hotel s štirimi zvezdicami, katerega gradnja poleg wellnes kopališča v Monoštru hitro napreduje, odprl na začetku poletja naslednje leto. Hotel bo imel 130 dvo-posteljnih sob. V njem bo tudi konferenčna dvorana, primerna za srečanja 500 oseb.

»Kama se zavec skoti, on se ta tere«

Prejšnji keden sam se prejk-pelo v Būdince, ka bi pogledno tisto staro, malo dimnatno kučo, štera že dugo lejt prazna stoji. Sto se go poslikati, zato ka taša kuča, štera je ešče v originalnom stanji, se več nin ne najde. Stavo sam se na dvauri, odo sam kauli kuče, dapa notra sam nej mogo titi, zato ka je zaprejtta bila. Eden čas sam čako, pa sam že sto tadala titi, gda sam prejk pauti grauzdje zagledno. Tak je dišalo, ka sam je mogo kauštati, kakšne sorte so. Fejst sam koštavo, gda so gnauk iz sausedne kuče eden možak vōstapili, pa so me fejst gledali. Leko, ka njigvo grauzdje koštavam, sam brodo sam v sebi, pa sam proto njim začno staplati.

• *Baug daj, stric, vaše grauzdže koštavlam?*

»Vraga so moje, lastnik tiste parcele je v Srbiji, v Subotici. Vidiš, kak je vse notrazaraškeno, že več lejt, ka niške je nej dolapokauso.«

• *Spoznani ste meni, pa itak ne vejm, ka sto ste.*

»Janez Konkolič sam, ali kak me tū domanji zovejo, Lepošin Djanoš. Leko si me vido, zato ka vi Andovčani se vsi tū pred menov tavozite. Dostakrat sam vanej pa gledam, kak autondje dejo. Prvin, gda sam mladi bejo, te sam skur več v Andovci bejo kak doma. Prejk smo ojdli pit k Karbini v krčmau. Vse, vsakšo kučo znam, pa ešče tiste tō, štere že dugo lejt ne stojijo. Vsakšoga človeka sam pozno od maloga do staroga. Sploj dobro lüstvo je bilau tam v Andovci. Zdaj že samo narejdke dem prejk, ka mo tam delo, moji vrstniki že ne živejo.«

• *Vi sami živete?*

»Moja žena je že trinajset lejt mrla, pa od tistoga mau sam sam. Hči mi pa žive v Avstriji. Ranč go zdaj čakam domau, vsaki čas leko pride.«

• *Dobro je etak, ka ste sami?*

»Dobro je nej, dapa ka ma

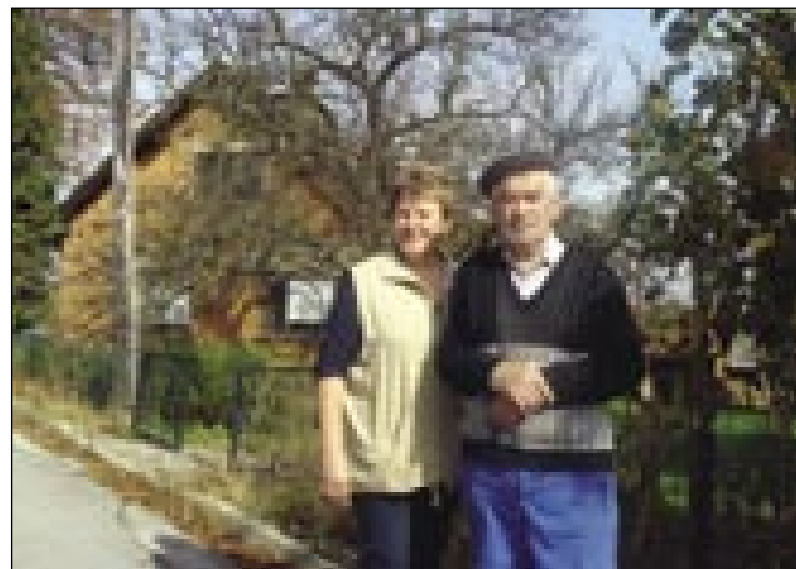
vejš, ovak se mi pa vidi. Za niše peneze bi nej ūšo vkraj od rama. Če človek ške delati, te je ves za tau. Če bi samo ogradec delo pa bi leko živo kak nika, zato ka bi vse pripauvo. Nika nejmam preškropleno, pa itak vse redno mam.«

• *Telko pripauvate ka vam dojda?*

»Ešče več, zato ka vse ranč ne ponūcam. Ka sam emo parpou pa paradajs, tau sam dja pau tazodavo. Vidiš, parpou ešče zdaj dje. Sončevnice so mi na štiri mejtre visiko gorzrasle.«

• *Tau ste prajli, ka za svoj tau pauvate, te vejn kūjete tō?*

»Pa vejš, ka kūjam, pa ešče pečem tō. Vse fela, ka ranč poželej.«

S hčerko, stera je ranč te prišla domau iz Avstrije

• *Gda ste se vi navčili kūjati?*

»Jaj, človek dragi, če mo ti dja vse tapravo, te de tau dugo. Eden den bi malo biu za tau. Dja sam že stari človek. Ka misliš, ka sam dja star?«

• *Tak sedemdesetpet.*

»Dobro bi bilau, že sam osemdeset štiri. Pa itak, ka trbej, dja vse tanapravim. Perem, pejglam, kūjam, pečem. Edno ka nej, tau je krūj. Vedo bi, zato ka gda sam mladi

bejo, te sam se navčo, samo se mena ne splača, zato ka sam sam. Vsakši keden pride potujoča pekarna, tū se stavi, pa leko kūpim, ka škem. Gda se ešče ladjen bejo, deset

lejt sam sam bejo, te sam se navčo kūjati pa peči. Cejlo kmetijo sam mogo prevzeti, pa sam skaus štiri, pet krav emo. Te sam v vojsko mogo oditi, gda je konec vojne bilau, za Tita. Dvej krave sam mogo vōdati sausedi, Upkovi.

Gda sam nazaj domau prišo, te sam nazaj prejkvzejo dvej krave, pa znauva začno zemlau delati.«

• *Kelko zemle ste delali?*

»Skur dvanajset hektarov.«

• *Gda ste se oženili?*

»Petdesettretjoga sam se oženo pa te je že baukše bilau, zato ka sam nej sam bejo. Te sva z ženauv redno začnila delati, pa sva edno dejte mela. Dja sam te začno v Avstrijo odti delat, zato ka te ešče te iže nej bilau. Tam sam te telko parslūžo, ka smo tau leko zozidali. Gda je kuča gotova bila, po tistim sam pa te peneze vkūpklau, ka sam si traktor kūpo, pa vse fele mašinerijo. Tri mejsece sam delo v cukrnoj fabriki, pa sam leko traktor kūpo. Tistoga reda so tū ešče traktor ranč nej vidli.«

• *Ešče mate tisti traktor?*

»Mam ga, tū stoji v garaži.«

• *Mogli bi ga odati, če ga več ne nūcate, nej?*

»Tačas mo živo, nej, zato ka je on name vōodšlūžo. Te traktor je šestdesetšestoga bejo redjan, pa če trbej, ešče gnesden dela.«

• *Na kmetiji je traktor zato velka pomauč bila.*

»Ivojga zcludja, pa vejš, ka tau velka pomauč bila. Sploj dobro je bilau delati z njim, pa nikdar se je nej pokvaro, cejlak do gnesden.«

• *Če bi zdaj v traktor vse-li, vužgo bi se vam?*

»Akumulator bi

mogo notradjati pa momentalno bi se vužgo. Vejš, kak bi dja rad delo, samo naj bi mogo. Dja sam od mladosti mau preveč dosta delo, name je tau vsigdar veselilo. Mesarsko delo sam se tō vōnavčo, tak sam od sebe. Sprvoga

sam samo doma mesaro, potistim sam pa že odo kauli po cejlaj vesi. Zato ka nikoga nej bilau, sto bi tau delo. Gnauk sam domau prišo z mesarije pa sam goradjau kromče kūjat za svinje. Gda so se skūjali, te sam je dola sto vzeti, pa sam tak nesrečno prijopisker, ka sam se dola poparo tū po plečaj. Od tistoga mau tau name mantra. Dosta bola več bi leko delo, če bi tau nej bilau.«

• *Vam, ka ste sami, rejsan niške ne zapovejda, ešče v tejm nej, ka te djeli, zato ka si sami kūjate. Nej tak?*

»V tejm prav maš. Ka si poželej, tau si te podnek skūjam. Gnauk graj, kapūsto, krompiče, gnauk gulaž, paprikaš, pa tau vse znam sam naprajti. Dosta sam odo po kolinaj, pa tam sam se tō dosta vse navčo kūjati.«

• *Zato je najbaukšo mesau, nej?*

»Mena nej, na včasim, včasim pogejm, dapa nej tak, ka bi vsigdar samo mesau djo. Mena bola paša kakšna fajna župa, sūjo testau, makaroni, gulaš pa kaj takšno. Dja dosta mesa ne pogejm. Prvin sam si kipūvo pau svinje, dapa zdaj več nej.«

• *Dōdale nejmate šegau kūjati?*

»Dostakrat, zato ka je rad mam, pa žganke tō. Tau je vse kmečko djesti, tašo dja vse rad mam.«

• *Gnes pride domau vaša hči z Avstrije. Ka bi prajli, če bi z avtonom stanila, dvera bi odprla pa tak prajla: 'Oča, pakivajte se, ka te šli z menoj.'*

»Na, tau pa že nej, za niše pejnaze nej. Vejš, kak je tau, gde se zavec skoti, ta se tere. Pa sam dja ranč tak. Vejš, da bi dja v varaš ūšo v bloke živet!? Mena lepšoga bloka nej trbej, kak je eti moj ram. Istino ka je nej vōspucani, dapa mena je zato dosta lepši kak kakšna koli palača.«

Karči Holec

OTROŠKI

NAŠA
ZLATA
RIBICA

KOTICEK

*Svejt je čüdno vküper napravle-
ni. Lidge ne võrvlejo najbolje, ka bi se
godili čüdeži. Depa po drugoj strani bi trno
radi bili, ka bi se godili. Te je pa spoj nej čüdno, ka
v zlata ribice ne võrvlejo, bi je pa radi meli bar v bližnjom
potoki. Pa ništérni ranč ne vejo, ka una rejsan tam živé.*

PAJDAŠTVO

Pes je človekov najboukši pajdaš. Tak bar pravijo pa zvekšoga je tou istina tó gé. Depa če je leko pes pajdaš z ribami tó, je niške nej mogo najbolje gvüšno prajti. Na, dokejš se je nej takšno pajdaštvo zgodilo v potoki naše male zlata ribice. Po tej leko od toga tó gučimo. Leko gučijo tisti, ka so tou vidli ali eške čüli.

Bilou je vrouče skur kak v pekli. Trno dobro je bilou, ka je v potoki bilou zavole vode pa je bila ladna tó. Ftiči so se nej indri držali kak samo na vej kaj više potoka. Eške črvi so delali lüknje v zemlej samo po bregaj potoka. Pa trava je samo eške tam zelena bila. Samo ribam je eške nej vrouče bilou. Tak, ka je nej čüdo, ka je eške Fifi najraj biu pri potoki.

Sto je té pes Fifi? Un je najboukši človekov pajdaš. Zaprav je najboukši pajdaš od dosta lidi. Un je gé pes od cejle vesi. Od nikec je prišo pa je ostano tam med lidami. Vsi so ga radi meli, vsi so skrb zanga meli. Kak bi pa nej, če je pa un gé takšen prilichen pes, ka zna človeka trno nemilo pa čedno poglednoti. In te Fifi je velko vročino trpo v ladi pri potoki.

Eden den pa je nej bilou za strpeti. Zato je skočo nut v vodou, ka se do kraja doj rasladi. Kak je nut skočo, so ribe kak strejla letele na vse kraje potoka. Edne pod korenje, edne pod kamne, edne pa so se potegnole nut v blato. Fifi pa je veselo plavo tadale. Nikak je nej škeu vó iz vode. Ribe pa so trpetale nut v vodej. Straj je biu bole velki kak najbolje velki straj. Fifi pa je li plavo, se kobaco po vodej pa plavo pa se kobaco. Kcuj pa si je eške po pesko spejvo.

Zlata ribica se je tó postrašila. Tak se je postrašila, ka je skur zlato farbo zgibila. Kak bi se pa nej, vej je pa Fifi skur na njou prileto, gda se je zagno nut v vodou. Tak je dugo trpetala za ednim kamnom. Pa je li trpetala od straja, dokejš so njoj nej čemeru straj vkraj pognali. Fifi je ranč najbolje spejvo na vodej, gda je skoučila vó iz vode.

- *Ti, stvorenje kosmato,* - se je začnola koriti z njim. - *Ka pa nas v straj dejvaš s tejm svojim naganjanjom po vodej. Enjaj, pa odidi tavö,* - njemi je zapovedjala pa že bila nazaj v vodej.

Fifi je samo z debelim pogledno za njou. Neje mogo võrvati, ka se nekaj kori z njim. Zato je šou pod vodou pa plavo za zlato ribico.

- *Ne mej straja,* - njoj je pravo spod vode. - *Ge sam Fifi pa se samo ladim v vašom potoki. Pa bi dun leko pajdaši bili.*

Zlata ribica ga je poglednola v njegve nemila pa čedne oči. Neje mogla ovak, kak pa ka njemi je võrvala. Samo je sfüjčkala pa so nagnouk bile ribe kouli nje pa kouli Fifija tó.

- *Tou je Fifi. Rad bi biu naš pajdaš. Leko?*

Ribe so jo gledale pa so začnole gledati Fifina tó. Pa bole so ga gledale, bole so gvüšne bile v tou pajdaštvo. Eške dobro, ka so tak brž prajle, ka je leko pajdaš. Ka se je Fifi že skur zalejvo, tak dugo je biu v vodej. Od tejsa mau dale so ribe pa Fifi cejle dneve vküper plavali. Pa so na gesen vsi vküper kuman čakali, ka znouva toplo grata, ka do vküper v vodej. Na, v bole mrzli dnevaj pa so se samo zgučavali. Zaprav je Fifina razmejla samo zlata ribica, pa je zato drugim ribam njegov guč tatumčila. Pa pravijo, ka pes ne more z ribami pajdaš biti.

Miki Roš

MLAŠEČI

KAUT

Tone Pavček - 80 let

IMAMO VSE, LE DUŠE JE VEDNO MANJ

Čeprav tega nisem spraševal, sem skoraj prepričan, da bi tudi porabski šolarji ob naštevaju slovenskih pesnikov začeli s Francetom Prešernom in nadaljevali s Tonetom Pavčkom, ki je napisal blizu dvajset pesniških zbirk za otroke in

cer napovedala, da se politike izogneta, vendar se jima povsem le ni uspelo. O tem, ali je Slovenija majhna ali velika država, je dejal, da »imamo vse, le duše je vedno manj. Velika je naša dežela v premagovanju majhnosti.«

le nekaj manj zbirk za odrasle. Ob osemdesetletnici - rojen 29. septembra v Šentjurju pri Novem mestu - je obiskal več slovenskih krajev in pripovedoval o svojem življenju in bogatem pesniškem in prevajalskem opusu. Poslušati pripoved Toneta Pavčka je izjemen užitek, kar ni fraza ob življenjskem jubileju, ampak bi enako povedali tudi tisti, ki jih slovenska poezija pretirano ne privlači. Tako je bilo v Ljutomeru, kjer so pripravili odlični literarni večer z izjemno dobrim obiskom, in v Murski Soboti, kjer se z organizacijo ravno ne morejo pohvaliti. Skromno so poskrbeli za obveščeno literarnem večeru, obiskovalce pa »stlačili« med knjige po površini skromne knjigarne. Škoda in zamujena priložnost za kulturni dogodek, kakršnih je v Soboti malo.

V Ljutomeru se je pesnik razgovoril o vinu in gojenju vinske trte, čemur se ob pisanju posveča na Primorskem. Čeprav po duši Dolenjec, se je močno navezal na piranske soline in morje in v svojem stilu povedal, da ni pomembno, kako veliko je, ampak ko vanj pomočič prst, si v dotiku s celim svetom. Z voditeljico Cilko Jakelj sta si

Pripoved v Murski Soboti pa je začel o avtorjih ene najbolj znanih in zelo pogosto omenjanih knjig na Slovenskem, o zbirki Pesmi štirih. Leta 1953 so Tone Pavček, Janez Menart, Ciril Zlobec in Kajetan Kovič poskusili izdati prve samostojne knjige, toda na Slovenskem knjižnem zavodu so jim povedali, da posameznih zbirk ne bodo tiskali, so pa pripravljene na skupno pesniško zbirko in tako je nastala knjiga Pesmi štirih. Od četverice je najprej umrl Janez Menart, zdaj leži neozdravljivo bolan najmlajši član Kajetan Kovič, skupaj z Jožetom Hradilom znan prevajalec madžarske poezije, živita najstarejši, Ciril Zlobec, in živahen osemdesetletnik Tone Pavček. Vsi so pozneje postali znani pesniki, prevajalci in tudi prozaisti. Pot v Trento Kajetana Koviča je eden najboljših slovenskih romanov, poudarja Tone Pavček. Sicer pa je Janez Menart prevajal iz angleščine in francoščine, Kajetan Kovič iz nemščine in skupaj z Jožetom Hradilom iz italijanščine in Tone Pavček iz ruščine.

Tone Pavček je končal študij prava, toda odločil se je naj-

prej za novinarski poklic, na zadnje je bil glavni urednik Cankarjeve založbe. Poleg izvirne poezije za odrasle in otroke je veliko prevajal iz slovanskih jezikov, najpogosteje iz ruščine. Kako velik in raznolik je ustvarjalni opus Toneta Pavčka, ponazarja razstava v Narodni in univerzitetni knjižnici, kjer je na ogled natančno 814 njegovih izvirnih knjig, prevodov, prevodov njegovih knjig v mnoge tuje jezike, knjig esejev in razprav in vsega, kar je ustvaril v plodnih letih življenja, ki je »ena sama pesem«, kot reče pogosto in kot tudi pravijo, da je »pesnik in kritik življenja.«

Nesporno je Tone Pavček eden največjih slovenskih intelektualcev, ki živi za literaturo, dotaknil se je tudi politike, in sicer je na velikem ljudskem zborovanju leta 1989 prebral 2. majniško deklaracijo ter se zavzel za slovensko samostojnost. Vendar se s politiko intenzivneje ni želel ukvarjati iz različnih vzrokov, tudi zato, ker politikom ne zaupa, ne glede na njihovo »barvo«. Samo po sebi se razume, da je za svoje literarno delo prejel vsa najvišja priznanja, vključno s Prešernovo nagrado, nagrado Prešernovega sklada, prvo večernico za zbirko Majnice, in je stalni član Slovenske akademije znanosti in umetnosti. Želimo mu še obilico zdravih let in novih knjig! Samo v tem letu so mu natisnili tri pesniške zbirke za odrasle, med katerimi najpogosteje omenja Same pesmi o ljubezni.

In prav za konec: če bi ga kdo povabil v katero od porabskih dvojezičnih osnovnih šol in na gimnazijo, sem prepričan, da ga tisti, ki ga sicer ne bi razumeli, poslušali z odprtimi usti. Sicer pa Porabje pozna bežno, udeležil se je ekskurzije, ki so jo v Monošter in na Gornji Senik organizirali na enem prvih srečanj Oko besede.

Ernest Ružič

